

دلالت‌های مبانی کلامی اسلامی در توجیه نظریه

«عدالت اقتصادی»*

سید مهدی معلمی**

چکیده

در نظریه عدالت اقتصادی به طور عمده در رابطه با کیفیت توزیع درآمد، شغل، فرصت‌ها، آزادی‌های اقتصادی، فراغت، حقوق و امتیازها و به‌طور کلی توزیع بهره‌مندی‌های اقتصادی میان افراد و گروه‌ها نظریه پردازی می‌شود. در این میان اندیشمندان عدالت پژوه نظریات بسیار متفاوتی ارائه کردند که یکی از منشأهای اختلاف ایشان، تفاوت در مبانی کلامی این نظریات در شناخت مفهوم عدالت اقتصادی است. در این مقاله با روش توصیفی، تحلیلی دلالت‌های مبانی کلامی اسلامی در توجیه نظریه عدالت اقتصادی کاوش می‌شود. در این مقاله این نتیجه به دست آمده است که برخی مبانی کلامی و اعتقادی اسلامی مانند توحید در فاعلیت، توحید در خالقیت و توحید در ربوبیت الهی دلالت بر این دارد که آنچه می‌تواند حقیقتاً منشأ ایجاد حق اقتصادی در چیزی باشد رابطه فاعلی ذی‌حق در تولید و به وجود آمدن آن است. رابطه طولی میان فاعل‌های مختلف در تولید، سبب تقدم حق فاعل‌های مراتب بالاتر نسبت به حق فاعل‌های مراتب پایین‌تر می‌شود. بر این اساس در نظریه عدالت اقتصادی اسلام؛ خدای متعال در عالی‌ترین مرتبه خالقیت و فاعلیت و ربوبیت، یگانه ذی‌حق بالاصاله در عالم وجود است و سایر حقوق اقتصادی باید از جانب او افاضه می‌شود. در نتیجه تنها راه توجیه حقوق اقتصادی در اسلام «اراده تشریحی الهی» است که از طریق کتاب، سنت و عقل قابل کشف است.

کلید واژه‌ها: عدالت اقتصادی، مبانی کلامی، توجیه معرفت، منبع معرفت،

حق.

* تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۲/۰۴/۰۵ - تاریخ پذیرش مقاله: ۱۴۰۲/۰۶/۲۰ - نوع مقاله: علمی، پژوهشی.

** استادیار گروه فقه و معارف اسلامی، جامعه المصطفیٰ العالمیه خراسان / mahdi_moalemi@miu.ac.ir

عدالت در سراسر تاریخ به عنوان یک مفهوم ایدئولوژیک و یک ارزش، ترسیم کننده جامعه مطلوب و مقصود جوامع بوده است. چگونگی ترسیم این وضع مطلوب در قالب عدالت اجتماعی، مبنای شکل‌گیری نهادها، روابط، ساختارها و نظام تعاملی مختلفی در بین افراد بشر گردیده است، به نحوی که همه آن‌ها حاصل جریان یافتن این ماهیت مفهومی از عدالت به تصمیمات و خط‌مشی‌ها بوده است. عدالت اجتماعی به عنوان یک نظریه، منجر به تولید خط‌مشی‌هایی گردید که به علت تفاوت در ماهیت مفهومی عدالت در زمینه و شرایط اقتصادی، فرهنگی و سیاسی مختلف، تبلورهای گوناگونی به خود گرفت. هر خط‌مشی مبتنی بر مفهومی از ساختار، عملکردها و رویه‌هایی است که هدف آن را محقق می‌سازند.

در این میان مباحث عدالت‌پژوهی در امور اقتصادی مانند میزان حقوق و دستمزدها و نظام کلی حاکم بر توزیع درآمدها و بهره‌مندی افراد از مواهب و امکانات و منابع طبیعی یک جامعه، به خاطر ارتباط مستقیم با حیات و معیشت انسان‌ها بیش از سایر حوزه‌ها نظر فیلسوفان عدالت‌پژوه را به خود جلب کرده است. امروزه پس از فراز و نشیب‌های فراوان در هدف‌ها و راهبردهای پیشرفت و توسعه، اهمیت و ضرورت عدالت بر همگان آشکار شده و این باور به وضوح به اثبات رسیده است که توسعه بدون عدالت امکان‌پذیر نیست و چنین توسعه‌ای اگر هم در کوتاه‌مدت حاصل شود، در درازمدت خسارت‌های جبران‌ناپذیری را تحمیل خواهد کرد.

در این میان، نظریه عدالت اقتصادی لیبرالیسم، یوتیلیتاریانیسم و سوسیالیسم برجسته شده و طرفداران زیادی پیدا کرده است. نوع تعریف هر مکتب از عدالت اقتصادی راهبردها و راهکارهای متفاوتی پیش روی سیاست‌گذاران و مدیران اجرایی در جهت نیل به آرمان عدالت گذاشته است.

نظریه عدالت اقتصادی اسلام مبتنی بر مبانی کلامی است که آگاهی از آن، منشأ فهم دقیق نظریه عدالت اقتصادی اسلام می‌شود. در این پژوهش مهم‌ترین مبانی

کلامی تأثیرگذار در موجه کردن معرفت و شناخت عدالت اقتصادی در اسلام ارائه می‌شود.

پژوهش‌های بسیاری در رابطه عدالت اجتماعی در اسلام سامان یافته است، لیکن تعداد اندکی از این پژوهش‌ها به واکاوی مبنایی این موضوع پرداخته‌اند. گندم‌کار (۱۳۸۶) مدعی است در نظام حقوق اسلامی در چارچوب نگاه جامع به جهان و انسان و رابطه انسان با جهان هستی و جاودانگی انسان، مبنای حقوق بر قدر و حد و حق استقرار یافته است و تأمین سعادت فردی و اجتماعی در دنیا و آخرت از اجرای مقررات حقوقی لحاظ شده است.

جهانیان (۱۳۸۹) بر این باور است که خیر و سعادت بر حق و الزام مقدم است، اما خیر و سعادت بشر فقط با عبودیت و الزام‌های ناشی از شرع به دست می‌آید. او نتیجه می‌گیرد که جامعه عادل و متعادل از دیدگاه اسلام با نهادهای حقوق طبیعی و فطری، قانون الهی، برابری، برادری، عقلانیت و مصلحت شناخته می‌شود.

لشگری (۱۳۹۴) آیات، روایات و عقل را به عنوان منابع معرفت عدالت معرفی می‌کند و با پذیرش این مبنا که عدالت مبنای تکوین و تشریح است، آن را امری واقعی، غیر قراردادی - توافقی - و قابل درک توسط عقل می‌داند و معتقد است به جای خلق و تولید اعتباری عدالت باید در جستجوی کشف و فهم آن از آیات و روایات و درک عقلی بود. همچنین با اعتقاد به هویت جمعی برای جامعه به موازات اصالت افراد، اصالت قائل شده و افزون بر لحاظ حقوق افراد، برای جامعه نیز حقی قائل بود. در این صورت در تنظیم عادلانه مناسبات اجتماعی علاوه بر اصول ناظر بر حقوق افراد، قواعدی نظیر توازن را که ضامن حق جمعی است، محترم می‌شمرد.

محمودی و حاصلی (۱۳۹۷) دستیابی به جامعه‌ای عاری از هرگونه ظلم و ستم و ناعدالتی را در گرو شناخت مبنایی انسان شناسی آن می‌داند. از این رو معتقد است مهم‌ترین مبنایی انسان شناسی آرمان شهر مهدوی عبارتند از «معرفت و شهود به عنوان فلسفه وجودی حیات اجتماعی»، «دو ساحتی بودن حقیقت جامعه»، «تعقل و تکامل عقول و خردمندی اجتماعی»، «وجود تفاوت‌های فردی و اجتماعی»، «کرامت انسانی و حقوق بشر» و «اراده، اختیار و آزادی انسان».

نوروزی (۱۳۹۷) در پایان‌نامه خود مبانی تأثیرگذار عدالت اجتماعی در ساحت مبانی خداشناختی را حاکمیت عادلانه الهی و قانون عادلانه الهی می‌داند. از دیدگاه او مبانی انسان‌شناختی آن عبارت‌اند از اختیار و آزادی، آزادگی و عدالت اخلاقی، اندیشه‌ورزی و برنامه‌ریزی و برابری ذاتی. مبانی جهان‌شناختی عدالت اجتماعی استواری جهان بر عدل و نظم عادلانه را در برمی‌گیرد.

مبانی جامعه‌شناختی آن آزادی اجتماعی، تعامل و همراهی فرد و جامعه، مسوولیت‌پذیری اجتماعی، سنت‌های الهی، اجتماعی و ولایت پیامبران و امامان معصوم و عادل و آزادی اجتماعی است. مبانی ارزش‌شناختی عدالت اجتماعی عبارت‌اند از عدالت ارزشی ذاتی، ابزاری، مطلق و مهم‌ترین فضیلت اجتماعی. مبانی معرفت‌شناختی آن بنیادهای چون حجیت و اعتبار معرفتی وحی، عدالت امری عقلی - عقلایی، فطری، انتزاعی و دارای منشائی واقعی را شامل می‌شود. روشن است که پژوهش‌های پیش‌گفته به بررسی مبانی عدالت اجتماعی به طور کلی پرداخته‌اند، اما در خصوص عدالت اقتصادی و به طور ویژه دلالت‌های مبانی کلامی اسلامی در توجیه آن، پژوهش‌های مشابهی یافت نشد.

۱. توجیه نظریه عدالت اقتصادی

یکی از مباحث مهم در مباحث عدالت پژوهی توجیه^۱ و نحوهٔ موجه کردن و مدلل ساختن مدعیات هر نظریه است. ریشه اختلاف اندیشمندان معاصر در نظریهٔ عدالت اقتصادی، مبانی و روش ایشان در دستیابی به اصول عدالت اقتصادی است. فیلسوفان غربی براساس مبانی اعتقادی و کلامی خود که عمدتاً بر پایه عقلانیت خودبنیاد است پاسخ خود به مسائل اصلی عدالت اقتصادی را توجیه کرده‌اند.

1. Justification.

مطلوبیت‌گرایانی همچون هیوم،^۱ بنتام،^۲ میل^۳ و پازنر^۴ با تکیه بر اثبات‌گرایی مفرط، معتقدند «الزام و باید» را نمی‌توان از دل «هست» بیرون کشید؛ بنابراین، قضایای فلسفی و معرفتی را نمی‌توان پشتوانه نظری قضایای ارزشی و توصیه‌ای قرار داد. (هیوم، ۱۹۸۸: ۴۶۹) در نتیجه، وی خاستگاه و انگیزه اصلی عدالت را توجه به منافع فردی^۵ و حداکثرسازی لذت و آسایش برای حداکثر افراد جامعه می‌داند. (کاپلستون، ۱۳۸۸: ۲۷؛ تاجیک نشاطیه، ۱۳۸۵: ۸۲-۸۱؛ پازنر، ۱۹۸۳: ۶۷)

وظیفه‌گرایانی همچون کانت^۶ و رالز^۷ با تأکید بر تقدم و استقلال «درست و حق»^۸ از «خوب و خیر»،^۹ بر این نکته تأکید می‌کنند که کسی حق ندارد به بهانه ارتقای خیر و خوشبختی دیگران، حق آزادی کسی را محدود کند. (کانت، ۱۳۸۸: ۲۸) ایشان از نظریه دولت بی طرف لیبرالی دفاع می‌کنند تا هر فرد حق داشته باشد که تشخیص خود را از خوشبختی دنبال کند؛ بنابراین همه اشکال تعامل افراد که بر اساس رضامندی سامان یابد، عادلانه است، مشروط بر اینکه برای پیگیری خوشبختی خود، فریبکارانه یا خشونت‌آمیز در آزادی دیگران دخالت نکند. (واعظی، ۱۳۸۸(الف): ۲۰۹-۲۰۳)

هایک^{۱۰} و آمارتیا سن^{۱۱} بر اساس عمل‌گرایی^{۱۲} درباره عدالت اقتصادی نظریه‌پردازی کردند.

1. David Hume.
2. Jeremy Bentham.
3. John Stuart Mill
4. Richard Posner
5. Self-intrest.
6. Immanuel Kant.
7. John Rawls.
8. Right.
9. Good.
10. Friedrich von Hayek.
11. Amartya Kumar Sen.
12. Pragmatic.

در این روش، پیوندی میان موجه بودن و حقیقت تصویر نمی‌شود. ایشان معتقدند توجیه نظریه اجتماعی و سیاسی، در وفاق آن با واقعیت‌ها و مقبولات جامعه و هماهنگی با عناصر فرهنگ عمومی است، نه پشتوانه استدلالی. طبق رویکرد عمل‌گرایانه، نظریه عدالت، نیازمند صورت‌بندی نظری و فلسفی است، نه دفاع عقلانی و فلسفی و مبناسازی نظری و اخلاقی برای توجیه و مدلل‌سازی خویش؛ در نتیجه، هایک پرسش از عادلانه بودن وضع جامعه را از اساس نامربوط می‌داند. از دیدگاه او یگانه هدف دولت تسهیل ایجاد نظم خودجوشی است که افراد و گروه‌ها بتوانند نیازهای خویش را برآورده کنند. (هایک، ۱۹۷۶: ۶۷-۶۲)

«آمارتیا سن» نیز به شدت نهادگرایی استعلایی به معنای تصور وضع ایده‌آل و تلاش برای کشف اصول و ملزومات آن را نقد می‌کند. او معتقد است مهم انتخاب است نه منتخب. از دیدگاه «سن» فقط در صورتی می‌توان گفت وضع جامعه عادلانه است که افراد، هم‌زمان با داشتن منابع، از آزادی و توانمندی لازم برای بالفعل کردن اهداف معقول خویش بهره‌مند باشند؛ فارغ از اینکه هرکس چه هدفی را معقول می‌داند. (سن، ۲۰۱۰: ۴۱۳-۴۱۰)

جامعه‌گرایی، یکی دیگر از روش‌های نظریه‌پردازی در عدالت اقتصادی است. از دیدگاه مارکس^۱ هستی اجتماعی، آگاهی اجتماعی را تعیین می‌کند. وی معتقد است از میان هستی اجتماعی، مناسبات تولیدی (زیرساخت یا پایه) و اندیشه‌های ایدئولوژیکی (روساخت یا روبنا) شکل می‌گیرند. (مارکس و انگس، ۱۳۵۹: ۲۵)

بر این اساس، اولین رکن عدالت اقتصادی از دیدگاه مارکس، «رسیدن افراد به ارزش اقتصادی کار خویش» است. به نظر وی در نظام سرمایه‌داری، ارزش مازادی که کارگر تولید می‌کند، نصیب سرمایه‌دار می‌شود. راه‌حل مارکس الغاء اساس مالکیت خصوصی بر ابزار تولید است تا دیگر طبقه سرمایه‌دار نباشد. (مارکس، ۱۳۷۹: ۸۶۴-۸۶۵). دومین رکن عدالت اقتصادی مارکس، در شرایط بی‌طبقگی و لغو مالکیت خصوصی، قاعده «کار به اندازه استعداد و پاداش به اندازه نیاز» است. مشاغل براساس استعداد و توان افراد به آن‌ها واگذار و دستمزد نیز متناسب با سطح

1. Karl Heinrich Marx.

نیاز زندگی اعطا می‌شود. بی‌تردید سطح نیاز همگان مشابه نیست؛ اما نیازهای واقعی آن‌قدر متفاوت نیست که موجب ایجاد طبقه مصرفی جدید و شکاف طبقاتی شود. (آرونز، ۲۰۰۹: ۸۶)

مایکل والزر^۱ نیز معتقد است هرگز نمی‌توان بدون توجه به جامعه خاصی، از خیرات آن جامعه و چگونگی توزیع عادلانه آن‌ها سخن گفت و تعریف عدالت در هر جامعه‌ای، متناسب با شرایط فرهنگی و فکری خاص آن جامعه است؛ بنابراین، نه تنها چیزی به نام اصل عام و بنیادین عدالت وجود ندارد، بلکه عدالت آفریده جامعه سیاسی خاصی در زمان و عصر خاصی است؛ یعنی تصور عدالت در هر جامعه، متأثر از تفسیر آن جامعه از هر ساحت از خیرات اجتماعی است و اصول و معیارهای توزیع عادلانه آن خیرات، با تفسیر آن جامعه از هر یک از خیرات ارتباط مستقیم دارد. تنها مشکل، سلطه و انحصار برخی اعضای جامعه است. (والزر، ۱۳۸۹: ۳۴-۲۹)

۲. شناخت حق به مثابه رکن نظریه عدالت اقتصادی در اسلام

واژه عدالت به معانی راستی و راست ایستادن، مساوات، برابری، کیل، پیمانه، میانه روی، دادگری و بازگشت به سوی حق به کار می‌رود، اما از نظر اصطلاحی در علوم فلسفی کاری را عادلانه می‌داند که بجا و سنجیده انجام شده باشد به عبارت دیگر عدالت به معنای «وضع الشيء فی موضعه» است. (صدرالمتألهین، بی‌تا: ۷۲؛ جوادی آملی، ۱۳۸۵: ۴۵)

در علم اخلاق عدالت یعنی انقیاد عقل عملی نسبت به عقل نظری. (ابن مسکویه، ۱۳۹۸: ۳۸ و ۴۰؛ نراقی، ۱۳۰۹ق: ۱/۷۱-۷۰)

در علم فقه، بلکه نفسانی ترک محرمات و انجام واجبات را عدالت می‌دانند. (کاشف الغطاء، ۱۳۳۱: ۲/۲۱۵)

در دانش کلام، عدل به معنای تطابق فعل الهی با حسن ذاتی است. عدل در مفهوم کلامی خود، سبک ربوبیت الهی و شیوه مدیریت حق در آفرینش و ابداع است، زیرا

1. Michael Walzer.

رابطه خداوند با نظام تکوین رابطه‌ای وجودی و حقیقی است.^۱ در اختلافی که از اوائل ظهور اسلام بین اشاعره و معتزله «دو گروه از متکلمین» پدید آمد، این سؤال مطرح شد که آیا «عدالت» حقیقی است که خداوند افعال خویش را در زمینه تشریح و کیفر و پاداش مطابق آن انجام می‌دهد، یا «عدالت» هیچ واقعیتی نداشته، آنچه خدا انجام دهد همان عین عدالت است و قطع نظر از افعال الهی «عدالت» معنا ندارد؟

اشاعره معتقدند آنچه خداوند انجام می‌دهد همان عین عدالت است، همان گونه که به هر چه امر کند خوب است! بدین ترتیب حسن و قبح، عدل و ظلم هیچ یک واقعیتی مستقل از افعال الهی نداشته به امر و نهی و افعال او وابسته‌اند.

در برابر این گروه، معتزله و شیعه بر این باورند که عدالت و ظلم حقیقی جدا از افعال الهی دارند که عقل آن را درک می‌کند. رعایت عدالت «حَسَن» و «پسندیده» است و ظلم و بیدادگری قبیح و ناپسند است و خداوند قوانین آسمانی و نیز پاداش و کیفر را بر اساس عدالت مقرر فرموده است و هیچ گاه مرتکب ظلم نمی‌شود و رابطه خالق و مخلوق عادلانه است؛ همان گونه که امام علی علیه السلام می‌فرماید: «لِعَدْلِهِ فِي كُلِّ مَا جَرَتْ عَلَيْهِ صُرُوفُ قَضَائِهِ». (نهج البلاغه، خطبه ۲۱۶)

خداوند متعال، در تقسیمی عادلانه نیازها و خواسته‌های هر موجودی را به صورت مستوفا به آن اعطا کرده است و هیچ موجودی یافت نمی‌شود که قابلیت و ظرفیتی داشته باشد، ولی عطای مناسب با ظرفیت را دریافت نکند و براساس همین رابطه عادلانه و نظام مند، بایدها و نبایدهایی را به نام «شریعت» برای انسان تشریح نموده و اراده و انتخاب و اختیار او را در بخشی از فعالیت‌هایش امضا کرده و در عین حال تأکید نموده است که آنچه مقرر داشته فراتر از توانایی بشر نیست. (آملی، ۱۳۶۸: ۵۹۰)

پس از این اختلاف، معتزله و شیعه که به عدالت الهی به معنای مذکور معتقد بودند به نام «عدلیّه» شهرت یافتند و عدل به عنوان یکی از اصول اعتقادی در مذهب تشیع مطرح گشت.

۱. «إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ». (آل عمران: ۴۷)

واژه «عدالت» در قرآن و روایات امامان معصوم علیهم‌السلام ۴۵۳ بار و در مجموع با مشتقاتش بیش از ۸۳۳۹ بار، بکار رفته است. در مجموع می‌توان، معنای عدالت در آیات و روایات را به سه دسته تقسیم نمود:

۱. معادل هم بودن دو چیز، همانند دو لنگه بار که گفته می‌شود این دو، معادل و هم اندازه هم هستند.^۱

۲. عدل الهی به این معنا که خداوند حکیم علی‌الاطلاق است در تمامی افعال تکوینی، تشریحی و کیفر و پاداش، هر چیزی مطابق با حق و درست به اندازه‌ای که ظرفیت و شایستگی آن وجود دارد (بدون کم و زیاده) از او صادر می‌شود.^۲

۳. عادلانه بودن اعمال فردی و اجتماعی انسان‌ها، مانند عدالت در قول (انعام: ۱۵۲)، عدالت در حکم (نساء: ۵۸)، عدالت در اصلاح بین الناس (حجرات: ۹)، عدالت در کیل و وزن کردن (رحمن: ۹) و عدالت در مطلق اعمال. (حدید: ۲۵؛ نحل: ۹۰)

بیشترین کاربرد عدالت در قرآن کریم در مورد سوم است، یعنی عدالت در علوم اجتماعی که عدالت اقتصادی زیر مجموعه علوم اجتماعی است.

مفهوم اساسی و کانونی عدالت که در این زمینه، برابری و نابرابری باید با رعایت آن معنا پیدا کند، مفهوم حق است. قرآن کریم پیروی از حق و رعایت آن را موجب برقراری عدالت دانسته است.^۳ چنان که درباره ظلم نیز تعدی از حکم خدای متعال را ظلم می‌شمرد.^۴ اگر عدم رعایت حدود الهی که تعبیر دیگری از حق است به معنای ظلم باشد، به قرینه مقابله رعایت حق و حدود الهی عدالت خواهد بود.

۱. «أَوْ عَدْلٌ ذَلِكَ صِيَاماً». (مائده: ۹۵)

۲. «شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَانِمًا بِالْقِسْطِ». (آل عمران: ۱۸)؛

- «مَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ». (احقاف: ۳)؛

- «قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا». (طلاق: ۳)؛

- «وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ». (زمر: ۶۹)؛

- «ثُمَّ تَوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ». (بقره: ۲۸۱)

۳. «وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ». (اعراف: ۱۸۱)

۴. «تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ». (بقره: ۲۲۹)

بر این اساس آنچه بیشترین فرصت را در این نوشتار به خود اختصاص داده، عدالت اقتصادی به معنای رسیدن حقوق اقتصادی به صاحبان آن است.

تحقق یا عدم تحقق عدالت، منوط به تشخیص حق و ذی حق و پس از آن دقت در رسیدن حق به ذی حق است. از این رو، روش اندیشمندان اسلامی در عدالت اقتصادی با روش ایشان در مباحث فقهی و حقوقی ارتباط تنگاتنگی دارد. باین همه، ویژگی‌هایی همچون اصل امضایی بودن اوامر شارع در اقتصاد، جایگاه بنای عقلا و عرف در تعیین مصادیق حقوق اقتصادی و اصل ارشادی بودن دستورات دینی در قراردادها، سبب ایجاد تفاوت‌هایی در روش مواجهه اندیشمندان مسلمان با مسائل عدالت در حوزه اقتصاد شده است.

صرف نظر از تعاریفی که (با گرایش‌های فلسفی و کلامی) ارائه شده است، یا تصریح به مفهوم امتیاز و نفع دارند یا به نوعی ملازم با امتیاز و نفع است؛ چنان‌که بعضی از حقوق‌دانان نیز به آن اشاره کرده‌اند:

حق، امتیاز و نفعی است متعلق به شخص که حقوق (قوانین) هر کشور، در مقام اجرای عدالت، از آن حمایت می‌کند و به او توان تصرف در موضوع حق و منع دیگران از تجاوز به آن را می‌دهد. (کاتوزیان، ۱۳۸۳: ۳۷۴)

بنابراین مهم‌ترین بحث در توجیه معرفت عدالت اقتصادی، شناخت منشأ حق اقتصادی و منابع کشف آن است.

۳. مبنای معرفت عدالت اقتصادی

عدالت‌پژوهی در اقتصاد اسلامی زیرمجموعه معارف دینی است و چون بیشتر اندیشمندان اسلامی، از روش «مبنای‌گرایی»^۱ در پژوهش‌های دینی خود بهره‌جسته‌اند، تاکنون «مبنای‌گرایی»، بر روش‌های پژوهش‌های اسلامی درباره عدالت، به ویژه عدالت اقتصادی، حاکم بوده است. مبنای‌گرایی یعنی باورهای پایه، مبنای سایر باورها هستند. (شمس، ۱۳۸۴: ۱۳۰) مبنای‌گرایی در معرفت دینی، یعنی این نوع

1. Foundationalism.

معرفت ساختمانی است که پایه‌ای مستحکم دارد، اما اینکه پایه‌های معرفت دینی کدام‌اند و بر چه مبانی کلامی و اعتقادی استوارند، منشأ پدید آمدن روش‌های مختلف در عدالت‌پژوهی دینی شده است.

۴. مبانی توحیدی رکن توجیه در نظریه عدالت اقتصادی

آنچه می‌تواند منشأ ایجاد حق و علت استحقاق باشد، رابطه فاعلی است. هنگامی که علتی، معلول را به وجود می‌آورد، حق تصرف در معلول و منع دیگران از تصرف از آن اوست؛ برای نمونه، کسی که درختی را می‌کارد و از آن مراقبت می‌کند تا میوه دهد، فاعلیت او سبب شده است که این میوه پدید آید. بنابراین، حق اوست که از ثمره کار خود استفاده کند. (مصباح یزدی، ۱۳۸۰: ۹۳)

پس با توجه به رکن توحید در آموزه‌های اسلامی، در مرتبه عالی، خدای متعال که تنها آفریننده همه مخلوقات است، بالاترین ذی‌حق در عالم وجود است. در مرتبه پایین‌تر، می‌توان به انسان نیز نسبت فاعلیت داد. فیلسوفان الهی این فاعل‌ها را «فاعل مابه‌الوجود» یا «فاعل اعدادی» می‌نامند و معتقدند همان اندازه که در پیدایش پدیده‌ای نقش داشته باشند، به آن حق پیدا می‌کنند. همچنین به اندازه‌ای که در حفظ یا رشد یا تکامل چیزی نقش داشته باشند، می‌توان حقوقی برای آن‌ها در نظر گرفت. (مصباح یزدی، ۱۳۸۰: ۲۰۰-۱۸۸)

از این رو قرآن کریم، کار را منشأ اولیه حق برای انسان می‌داند.^۱ انسان‌ها با انجام دادن کار در ایجاد کالا یا خدمتی سهمیم و متناسب با آن ذی‌حق می‌شوند و می‌توانند به اندازه‌ای که صاحب حق شده‌اند، در آن تصرفاتی کنند یا آن را ببخشند یا مبادله کنند.

توجه به این نکته ضروری است که امکان دارد بین فاعل‌های مختلف یک شیء در رتبه‌های مختلف یا در یک رتبه، تعارض ایجاد شود؛ این‌گونه که یک یا چند تولیدکننده، محصولی را تولید کنند و بعد در اعمال اراده، نسبت به تصرفات در آن

۱. «لرّجال نصیب مما إکتسبوا». (نساء: ۳۲)

محصول اختلاف داشته باشند. در این موارد باید شدت و قوت فاعلیت فاعل‌های مختلف را در تولید و آفرینش آن محصول ملاحظه کرد.

از این رو، خالقیت و ربوبیت خداوند متعال اقتضا می‌کند حق او بر حقوق دیگر فاعل‌ها مقدم باشد و سایر حقوق باید از او افاضه شود. بنابراین، قانون‌گذاری در اسلام مخصوص خدای متعال است و این مفاد صریح آیه شریفه «إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ يَقُصُّ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ» (انعام: ۵۷) است. در نتیجه در عدالت اقتصادی اسلام، هنگامی کار منشأ حق و مالکیت افراد می‌شود که در چهارچوب ضوابط شریعت انجام شود. همچنین اگر اراده خدای متعال به صرف اموال در رفع فقر، رشد و آبادانی جامعه، استقلال، امنیت کشور و... تعلق گرفت، حقوق سایر فاعل‌ها از بین می‌رود و باید این اموال مطابق اراده خدای متعال صرف شود که خدای متعال است.

توحید در خالقیت و ربوبیت خداوند متعال این اقتضا را دارد که او بتواند نسبت به مخلوقات خویش هر تصرفی بنماید. امیرالمؤمنین و امام سجاد علیهما السلام اصل همه حقوق را «حق خداوند» معرفی می‌نمایند و حق هرکسی را نسبت به فرد دیگر و یا چیز دیگر، فرع و مرتبه نازلی از خداوند می‌دانند. (مصباح یزدی، ۱۳۸۰: ۲۰۰) به عنوان مثال اگر چه عقلا سازنده شراب را ذی حق و مالک محصول خودش می‌دانند، اما اراده تشریحی خداوند که آفریننده همین سازنده و مواد اولیه آن می‌باشد به این تعلق گرفته است که او هیچ حقی در این شراب نداشته باشد و اساساً مالک نباشد. از آنجا که انسان‌ها هیچ دخالتی در پیدایش منابع طبیعی نداشته‌اند در ابتدا هیچ حقی در بهره‌برداری از منابع طبیعی ندارند، اما از جانب خداوند چنین حقی به آن‌ها اعطاء شده است و آن‌ها باید مطابق اراده تشریحی خداوند از منابع طبیعی بهره‌برداری کنند. بر اساس آیات قرآن^۱ هر انسانی حق عمران و استفاده از منابع طبیعی را دارد. (هود: ۶۱)

بر پایه این حق عام هرکس می‌تواند وارد میدان کار مفید بر روی منابع طبیعی شود و در نتیجه مالکیت خصوصی برای حاصل تلاش خود کسب کند، چنان که هر

۱. «هو انشأكم من الارض و استعمرکم فیها».

فردی حق دارد استعداد خود را در جهت تأمین نیازمندی‌های گوناگون جامعه انسانی به کار گیرد و سرانجام ثمره زحمت و کوشش خود را به مالکیت خود درآورد. همه افرادی که توان کارکردن را دارند باید در استفاده از امکانات و فرصت‌های عمومی برای کار برابر باشند. اگر برخی افراد در مقایسه با دیگران از امکانات و فرصت‌های عمومی به‌گونه‌ای استفاده کنند که امکان کار برای آن‌ها در مقایسه با دیگران آسان‌تر و بیش‌تر فراهم باشد، بر دیگران ستم شده است، چون این امر باعث می‌شود تا افراد دیگر نتوانند از طریق کار به سهم خود از ثروت جامعه دست یابند. استفاده نادرست و تبعیض‌آمیز در بهره‌مندی از امکانات و فرصت‌های عمومی، مهم‌ترین و بزرگ‌ترین سنگ بنایی است که اگر کج نهاده شود، جامعه دچار بی‌عدالتی عمیق می‌شود.

این توزیع اولیه حقوق با مطلب پیش گفته در مورد منشأ حق در آموزه‌های اسلامی نیز به نوعی سازگار است، زیرا خداوند متعال همه مخلوقات، از جمله انسان را آفریده است و به انسان قدرت انجام برخی کارها را داده است، لذا می‌توان در مرتبه‌ای پائین‌تر به او نسبت فاعلیت داد. این گونه فاعل‌ها از نظر فلاسفه الهی «فاعل ما به الوجود» یا «فاعل اعدادی» می‌باشند که به همان اندازه که در پیدایش یک پدیده‌ای نقش داشته باشند، نسبت به آن حق پیدا می‌کنند. همچنین به همان اندازه که در حفظ یا رشد و یا تکامل چیزی نقش داشته باشند، می‌توان حقوقی برای آن‌ها در نظر گرفت. برای مثال، کسی درختی را روی زمین می‌کارد و از آن مراقبت می‌کند تا میوه دهد. رابطه این شخص و آن میوه، رابطه فعل و فاعل است؛ یعنی فاعلیت او سبب شده که این میوه پدید آید. بنابراین، حق او است که از ثمره کار خودش استفاده کند؛ پس کار، منشأ ایجاد حق برای بهره‌مندی از نعمت‌های الهی است. لذا آیات فراوانی دلالت دارد که کار، منشأ حق برای انسان در ثروت و دارایی جامعه^۱ می‌شود. (مصباح یزدی، ۱۳۸۰: ۲۰۰-۱۸۸)

تذکر این نکته لازم است که در دین اسلام، هنگامی کار منشأ حق و مالکیت افراد می‌شود که در چارچوب ضوابط تعیین‌شده از طرف شریعت انجام گیرد؛ از باب

۱. «للرجال نصیب مما إکتسبوا». (نساء: ۳۲)

مثال، تولید مشروبات الکلی کار است، اما این کار افزون بر حرام و گناه بودن، منشأ حق و مالکیت برای تولید کننده نمی‌شود.

بنابراین، هر انسانی بر اساس رابطه غایی با نعمت‌های الهی، بالقوه حق استیفا از نعمت‌های الهی را داراست. این حق استیفای بالقوه براساس رابطه فاعلی انسان با نعمت‌های الهی و با انجام کار به فعلیت می‌رسد و منشأ حق استیفای بالفعل می‌شود؛ پس می‌توان کار را ملاک توزیع اولیه محصولات در میان افراد جامع دانست. هر کس به میزان فاعلیتش در تولید محصولی در آن محصول حق دارد و این حق را می‌تواند بر اساس ضوابط اسلامی مبادله کند.

۵. منابع شناخت عدالت اقتصادی

یکی از محوری‌ترین مباحث مبنی‌گرایی در توجیه نظریه عدالت اقتصادی، الزامات این روش در تعیین منابع معرفت و شناخت عدالت اقتصادی است. آیا باور و شناخت ما به این قبیل قضایا، بر آمده از شناخت عقلی و شهودی است یا آنکه ما دارای حسّی اخلاقی به نام وجدان و شعور اخلاقی هستیم که راهبر ما به سوی درک این قضایاست؟ آیا تصدیق به این قضایا برخاسته از توافق و قرارداد جمعی است و حضور در جامعه، آن‌ها را به ما تحمیل می‌کند و باورهای ارزشی ما را شکل می‌دهد؟ اگر تصدیق ما به این قضایا به شهود عقلی است، چه تفاوتی میان درک عقلی ما از حقایق عینی خارجی و درک عقلی ما از امّهات قضایای اخلاقی و ارزشی، نظیر قبح ظلم و لزوم عدالت‌ورزی وجود دارد؟

به هر حال يك راه برای تعیین قلمرو و محدوده شناخت عدالت اقتصادی، تعیین حدود هريك از منابع معرفتی عدالت اقتصادی است.

شایان توجه است بر اساس مکتب وظیفه‌گرایی گزاره‌های عدالت اقتصادی فقط با تکلیف سروکار دارد، نه با پیامدها و غایات آن، در نتیجه، نه با نتیجه‌گرایی سازگاری دارد و نه با فرجام باوری، زیرا نتیجه‌گرایی به نتیجه تکلیف عنایت دارد و فرجام باوری به غایات آن در صورتی که در آموزه‌های اسلامی وظایف و تکالیف

فرد و جامعه در ارتباط با کمال نهایی انسان‌ها تنظیم گردیده است و سعادت دنیوی و اخروی را به دنبال خود دارد.

بر اساس مکتب فایده‌گرایی که محرک و انگیزه اصلی انسان‌ها در التزام به قوانینی که خود ساخته است، نفع و سودی است که در التزام به آن‌ها برایش متصور است و برای عوام مردم محسوس است. بدین جهت به مسئله توزیع ثروت و دارایی نگاهی فرعی و حاشیه‌ای دارند، در صورتی که در نظریه عدالت اقتصادی اسلام با اتکاء به آموزه‌های فطری و وحیانی، مسئله توازن اقتصادی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

جامعه‌گرایی مارکس سبب شد تا او با تکیه بر اصول ویژه خود، از جهات مختلف در معارضه با دین بایستد و دین را محصول یک دوره تاریخی خاص تلقی کند و همه ارزش‌ها و باید‌ها و نبایدها را نسبی و غیر مقدس بدانند در حالی که قرآن از جاویدانگی دین اسلام به عنوان کامل‌ترین ادیان خبر می‌دهد و بر اصولی مبتنی است که هم ثابت‌اند و هم مقدس و اگر آن اصول را از اسلام بگیریم و حذف کنیم، دیگر اسلامی باقی نخواهد ماند بدین جهت تعارضاتی فراوانی در بحث مالکیت و دخالت دولت و... بین اندیشه مارکسیسم و اسلام وجود دارد.

تمایز دیدگاه اسلام را با نظریه عمل‌گرایان نیز آشکار است، زیرا در آموزه‌های اسلامی بین عدالت و حق رابطه الزامی وجود دارد و همچنین کلیات حقوق متقابل بین حاکمیت و ملت به رأی و اندیشه فردی از افراد واگذار نشده است.

عقل نیز عقل نزد فیلسوفان عدالت‌پژوه غربی، در چارچوب‌های فکری مدرنیته است و معطوف به اندیشه و عمل انسان خودبنیاد است. (احمدی، ۱۳۷۳: ۲۹)

عقل مدرن با دور شدن از هویت و جایگاه اصلی خود، به عقلی جزئی‌نگر، طبیعت‌گرا و بریده از خدا و عالم مابعدالطبیعه و مبانی معرفت‌شهودی مبدل شد. عقل مدرن وظیفه و کارکرد اصلی خود را محدود به امور تجربی و مشاهده‌پذیر و امور حسی ساخت و می‌کوشد تا به مطالعه و محاسبه ابعاد کمی و فیزیکی عالم پردازد و با نگاه ابزاری به همه چیز، حتی انسان‌های دیگر، همه امکانات طبیعی و غیرطبیعی را در خدمت نفسانیت بشری قرار دهد. (هابرماس، ۱۳۸۰: ۱۱۴ و ۱۹۰)

مقتضای ربوبیت جامع الهی نسبت به انسان این است که اسباب و مقدمات حرکت اختیاری و از جمله شناختن هدف و شناختن راه رسیدن به آن را در دسترس او قرار دهد تا انتخاب آگاهانه برای او میسر شود و در این راستا مقتضای حکمت الهی این است که نارسایی شناخت‌های حسی و عقلانی او را به وسیله معارف و حیانی جبران کند. بدین ترتیب، ضرورت دستگاه وحی و نبوت، روشن می‌شود، زیرا اگر خدای متعال انسان را به حال خود واگذاشته بود و راه صحیح رسیدن به سعادت ابدی را به وسیله انبیا به او نیاموخته بود، مانند میزبانی می‌بود که میهمانی را برای پذیرایی دعوت کند، اما آدرس مهمانسرا را به او ندهد! (علامه مصباح یزدی، ۱۹۹۳م)

بنابراین تنها منبع حقوق در اسلام، «اراده تشریحی الهی» است و بس؛ یعنی يك قاعده و حکم فقط هنگامی از دیدگاه اسلام معتبر است که به اراده تشریحی خدای متعال استناد داشته باشد، استناد به هیچ منبع دیگری قاعده و حکم حقوقی را اعتبار و ارزش نمی‌دهد. اهمیت بی‌مانند کتاب، در درجه اول، و سنت در درجه دوم، از آنجا ناشی می‌شود که این دو نشانگر اراده تشریحی الهی می‌باشند؛ یعنی اگر بخواهیم حکم خدای متعال را در موردی بدانیم چاره‌ای نداریم جز اینکه به این دو رجوع کنیم. به دیگر سخن، این دو خودشان منبع نیستند، بلکه ما را به منبع اصلی رهنمون می‌شوند. (مصباح یزدی، ۱۳۸۰: ۲۰۰)

در این نگاه «اجماع» هم هرگز منبع مستقلی به شمار نمی‌آید و چنان نیست که اگر همه فقها و عالمان دین در يك زمان یا حتی در همه اعصار، حکمی واحد درباره مسئله‌ای داشتند، صرف همان اتفاق نظرشان، به آن حکم، اعتبار و ارزشی بدهد، چنان که «رویه قضایی» به عنوان یکی از منابع حقوق نظام‌های حقوقی دیگر معتبر است. به همین دلیل ایشان هر اجماعی را حجت نمی‌دانند؛ اجماع تنها در صورتی حجیت دارد که از سنت حکایت می‌کند و کاشف از اراده تشریحی خدای متعال باشد.

«عقل» نیز هیچ‌گاه منبع جداگانه‌ای نیست، بلکه تا آنجا حجیت دارد و معتبر است که بتواند اراده تشریحی الهی و حکم خدا را کشف کند. (مصباح یزدی، ۱۳۹۲:

پذیرفتن وحی به عنوان یکی از منابع شناخت، می‌تواند چشم‌انداز وسیعی از معارف را پیش روی انسان بگشاید، چنان که نفی این منبع، دایره معارف بشری را محدود به معارف حاصل از حس و تجربه، یا شناخت‌های محدود عقلانی می‌کند. آن نظام فکری که مبتنی بر وحی است، به گونه‌ای خاص به عالم و آدم می‌نگرد، شناخت‌های ویژه‌ای را در اختیار انسان قرار می‌دهد. نظریه عدالت اقتصادی اسلام با رجوع به این منبع گران‌بهای شناخت و معرفت تدوین شده و حقوق اقتصادی را از آن گرفته است.

نتیجه:

بر اساس مباحث پیش‌گفته توجیه معرفت عدالت اقتصادی در پرتو مبنایگرایی میسر است. آنچه می‌تواند حقیقتاً منشأ حق در عدالت اقتصادی باشد رابطه فاعلی در تولید و به وجود آمدن است. بر این اساس مبانی کلامی مانند توحید در فاعلیت، توحید در خالقیت و ربوبیت الهی بر این نکته دلالت دارد که در نظریه عدالت اقتصادی اسلام، خدای متعال در مرتبه عالی، یگانه ذی‌حق در عالم وجود است و سایر حقوق اقتصادی باید از جانب او افزوده شود. در نتیجه تنها منبع توجیه حقوق اقتصادی در اسلام «اراده تشریحی الهی» است و کتاب، سنت و عقل تا آنجا حجیت دارد و معتبر است که بتواند اراده تشریحی الهی و حکم خدای متعال را کشف کند.

منابع:

- قرآن کریم
 نهج البلاغه
 - ابن مسکویه، احمد بن محمد (۱۳۹۸)، تهذیب الاخلاق و تطهیر الاعراق، بیروت: [بی‌نا].

- احمدی، بابک (۱۳۷۳)، مدرنیته و اندیشه انتقادی، تهران: نشر مرکز.
- آملی، سیدحیدر (۱۳۶۸)، جامع الأسرار، تهران: شرکت انتشارات علمی و فرهنگی.
- تاجیک نشاطیه، نرگس (۱۳۸۵)، مفهوم عدالت در اندیشه جان استوارت میل، تهران: مؤسسه تحقیقات و توسعه علوم انسانی.
- جهانیان، ناصر (۱۳۸۹)، «نظریه جامع عدالت»، مجله فلسفه دین، ش ۶.
- جوادی آملی، عبدالله (۱۳۸۵)، فلسفه حقوق بشر، قم: نشر اسراء.
- شمس، منصور (۱۳۸۴)، آشنایی با معرفت شناسی، تهران: طرح نو.
- صدرالمتهلین، محمدبن ابراهیم (بی تا)، شرح اصول کافی، ۴۴۴؟
- عسقلانی، احمدبن حجر (۱۳۴۸)، فتح الباری، مصر: المطبعة البهية.
- کاتوزیان، ناصر (۱۳۸۳)، مبانی حقوق عمومی، تهران: میزان.
- کاشانی، فیض (۱۳۵۰)، وافی، تهران: دارالکتب الاسلامیه.
- کاشف الغطاء، علی بن محمدرضا (۱۳۳۱)، النور الساطع فی الفقه النافع، نجف اشرف: مطبعة الآداب.
- کاپلستون، فردیریک (۱۳۷۵)، تاریخ فلسفه، تهران: شرکت انتشارات علمی و فرهنگی و سروش.
- کانت، ایمانوئل (۱۳۸۱)، دین در محدوده عقل تنها، ترجمه منوچهر صانعی دره بیدی، تهران: نقش و نگار.
- گندم کار، رضا حسین (۱۳۸۶)، مبنا و هدف حقوق، مجله پژوهش های فلسفی کلامی، ش ۳۳.
- لشکری، علیرضا (۱۳۹۴)، مبانی عدالت اجتماعی از دیدگاه اسلام، قم: پژوهشگاه حوزه و دانشگاه.
- مارکس، کارل (۱۳۷۹)، سرمایه، ترجمه ایرج اسکندری، تهران: نشر فردوس.
- مارکس، کارل و فردریش انگلس (۱۳۵۹)، ایدئولوژی آلمانی، ترجمه زوبین قهرمان، تهران: یاور.

- محمودی، مهدی و رحیم حاصلی (۱۳۹۷)، «مبانی انسان‌شناسی آرمان‌شهر مهدوی در قرآن کریم»، مجله پژوهش‌های مهدوی، ش ۲۷، ص ۲۱۰-۱۹۱.
- مصباح یزدی، محمد تقی (۱۹۹۳م)، سخنرانی کنفرانس تشیع؛ فیلادلفیا، برگرفته از پایگاه اطلاع‌رسانی آثار علامه محمد تقی مصباح یزدی.
- _____ (۱۳۸۰)، نظریه حقوقی اسلام، قم: انتشارات مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی علیه السلام.
- _____ (۱۳۹۲)، حقوق و سیاست در قرآن، قم: انتشارات مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی علیه السلام.
- نراقی، محمد مهدی (۱۲۰۹ق)، جامع السعادات، نجف اشرف: جامعة النجف الدینیه.
- نوروزی، ابودر (۱۳۹۷)، پایان‌نامه مبانی کلامی عدالت اجتماعی در اسلام، مقطع دکتری، دانشگاه تهران: پردیس فارابی دانشکده الهیات.
- هابرماس، یورگن (۱۳۸۰)، جهانی شدن و آینده دموکراسی، ترجمه کمال پولادی تهران: نشر مرکز.
- واعظی، احمد (۱۳۸۴)، «عدالت صوری، عدالت محتوایی»، مجله علوم سیاسی، (پیاپی ۲۹)، ش ۱.
- _____ (۱۳۸۸)، نقد و بررسی نظریه‌های عدالت، قم: انتشارات مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی علیه السلام.
- Arons, Eric (۲۰۰۹), Hayek versus Marx, Routledge: New York.
- Bailey, Kenneth D. (۱۹۹۴), Typologies & Taxonomies: An Introduction to Classification Techniques, Techniques Oaks, Sage Publication, California.
- Hayek, F.V. (۱۹۷۶), The Mirage of Social Justice, Routledge: New York.
- Hume, David, (1988), Treatise on Human Nature, Edited by L. A. Seldy-Biggi, Clarendon Press, Oxford

- Hume, David,(۱۹۸۸), Treatise on Human Nature, Edited by L. A. Seldy-Biggi, Clarendon Press, Oxford
- Sen, Amartya(۲۰۱۰), The Idea of Justice, Penguin, London

